

— En taffla, som, under pågående verldsutställning, utan tvifvel skulle vinna allmänhetens stora beundran, i anseende till dess förbländande sken. Artisten kan icke mer betrakta sitt verk »en face».

Quadraten af tolf. En af våra skickligaste matematiker låg på sitt yttersta. — Hans familj samlade sig omkring honom, sörjande och upprörda samt bad honom säga dem ett sista farväl, men han gaf intet tecken till medvetande. — En af hans vänner, som inträdde, bad dem lugna sig; »jag skall nog få honom att tala,» sade han. — Vändande sig till sängen — fortfor han. — »Hvad är quadraten af tolf?» — 144 svarade omedelbart den döende, med svag röst; dessa voro hans sista ord. —

Öron-lock. En person beklagade att våra öron icke blifvit försedda med något, i likhet med ögonlock, så att man kunde öppna och tillsluta dem, för att undvika att höra på de dumma och tråkiga, liksom man tillsluter ögonen för det ljus, som är pinsamt för dessa. —

»Hvad har ni sett för märkvärdigheter i Grekland?» tillfrågades nyligen en ung lärd, som direkte kom derifrån. — »Tidens tärande hand» — blef svaret. —

Trohet. En köpman, som reste en längre väg och hvars kusk, efter resans slut, förklarade sin stora belåtenhet, att han fått vara ute och se så mycket, frågade den sistnämnde: »Du skulle kanske vilja göra än flera resor med mig?» — »Ja vaserral!» — svarade kusken.

»Du skulle kanske vilja följa mig, om det också bar utaf till h—t.» frågade herrn skämtande. — »Ja vaserral!» fick han, utan betänkande, till svar, »jag sitter kvar på kuskbocken, jag, när herrn stiger ur vagnen och går in i sitt nya logis.»

Skarpsinnig distinktion. En grefve och en prost disputerade en gång om hvilkendera af dem som var

Under ferierna.

— Min käre bror! om du kunde upptänka någonting, som kunde ge oss en liten förströelse i denna enformighet! Kanske vi skola fara ut och rida?

— Jag, för min del, föredrager heldre lilla pipan.

tjockast. — En af de närvarande utsågs till skiljedomare och denne fällde det genealiska utslaget: »Herr grefven är väl tjock, men prosten är mera fyllig.»

Naif bekännelse. En ung arbeterska i Paris bekände nyligen för sin biktfar, att hon stulit ett stycke lärft. — »Det var groft!» sade den vördade fadren. — »Ja, tyvärr!» stammade flickan. — »Jag fick också bannor af mamma därför att jag tog det grofva; men för det första hade jag så brådtom och för det andra var det så mörkt, att jag ej kunde se hvilket jag tog.»

Störd sömn. Baron C.- berättade häromdagen i ett sällskap, att han en natt väcktes af ett pistolskott, som aflossades i hans sängkammare. »Hvad skall det betyda?» — ropade han till sin betjent. — »Jag var rädd, herr baron, att en råtta skulle störa er, och jag dödade henne.» — svarade han. —

En notifikation. En tysk köpman utsände följande notificationskort till sina och hustruns bekanta: »Jag har äran tillkännagifva, att jag nyligen nedkommit med en liten flicka.

Å min hustrus vägnar
Charles M...»

Värdigt svar. Tvenne goda vänner, herrar C... och P... roade sig ofta med att påhitta alla möjliga spratt åt hvarandra, dervid aldrig tänkande på att spara sina kassor. — En gång skulle P. resa bort. — Un-

der vägen skickade han till C. ett telegram, hvilket denne skulle betala, innehållande endast följande ord: »Jag mår mycket bra!» Knappt hade P. framkommit till sin bestämmelseort, då han med posten får ett stort paket, hvilket kostade honom flera riksdaler i postporto. — Han öppnade det och fann endast deri en stor sten jemte en papperslapp med dessa ord: »Medföljande sten föll, vid underrättelsen om ditt helsotillstånd, från mitt hjerta. — C...»

En dispyt. Två välvisa rådmän suto en dag i broderlig endragt och språkade med hvarandra vid sitt toddyglas. — Under samtalets lopp berättade den ene, att han en gång farit landvägen till Gotland, för att helsa på några släktingar. — Den andre menade nu, att genaste vägen till Gotland vore sjövägen, hvilket föranledde en häftig dispyt emellan de båda hedersgubbarne. — Uppbragt, utropade den ene slutligen: »Jag disputerar inte längre med bror; ty bror är alltför trånghufvad för att taga reson.» — »Är jag trånghufvad?» afbröt den andre, utom sig af vrede. — »Nej, f-n i mig är jag inte lika tjockhufvad som någonsin bror, det skall jag låta bror veta.» —

Bästa förståndet. Hertigen af Madina Celi yttrade att han, på arméens marscher, varseblifvit tvisterna emellan mulåsnorna och deras pådrifvare, men att, till mensklighetens skam, de förra alltid varit de klokaste.

— Ni måste tillbringa ett angenämt lif här på lardet?

— Åh ja! Jag stiger upp klockan åtta om morgnarna, reser en half timma derefter med bantåget in till staden, har mina affärer uträttade till klockan fem, då jag återvänder... jag äter min middag... och, emedan jag plågas af fluss, lägger jag mig tidigt... se der, huru jag för närvarande njuter af sommaren!

En förgiftning. Grefve S., som aldrig kunde fördraga författarinnan Madame de Stael, hade ofta skarpa uttryck om henne. — En dag råkades de i en af Paris' salonger; artigheten fordrade, att de vexlade några ord: »Det är längesedan, jag hade nöjet se er, min herre,» sade frude Stael, leende. — »Ah, Madame, jag har varit sjuk. — Ni? — jag beklagar! — Jag trodde, det jag blifvit förgiftad! — Åh, så olyckligt! svarade fru de Stael, lifligt — kanhända ni bitit er i tungan?»

Öfversta våningen. Cancelleren Bacon, tillfrågad af konung Jacob den 1:te i England, hvad han tyckte om den nyligen presenterade franska ambassadören, som var ovanligt stor till växten — svarade: »Sir, menniskor af denna höjd hafva ofta likhet med femvånings hus,

uti hvilka öfversta våningen vanligen är sämst möblerad!»

Den största trösten. En prest förhörde, efter tjennstens slut, sina församlingsboer uti kristendomen. — En ung flicka fick sig tillställd den frågan: »Hvem är din största tröst i lifvet och i döden?» Flickan smålog, men ville ej svara. — Pastorn frågade ånyo. — »Nå väl — sade hon slutligen — om jag nödvändigt skall tala om det, så är det dragon H...»

Val af hustru. En man frågade Aristippus, hvilken kvinna han skulle välja till maka? »Jag vet inte, svarade denne: Den vackra skulle bedraga er; den fula skulle misshaga er; den fattiga skulle ruinera er och den rika skulle kujonera er. — Välj sjelf!»

STOCKHOLMS

PUNSCN

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 25 Rdr. Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt; lösmummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Normalusgatan N° 5.

N° 20.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

— Charlotta Patti påminnande sig sin repertoire.

— Hvad man är dum, då man ännu är liten! Jag trodde den tiden så säkert, att, genom att smaka på bränvin, man ej mer skulle växa.

Så går det.

Jag en gammal flicka redan är,
Trött af världen;
Men jag varit ung och glad och kär,
Full af mod och hopp som ungdom plär.
Ville bli min egen lyckas smed,
Men jag fåfångt emot ödet stred
Och mot flården.

Nu jag lugn och nöjd med egen lott
Och med världen;
Bygger mera ej i luften slott,
Lifvas nu af menskokärlek blott,
Tar i andras lycka gerna del,
Klandrar också stundom nästans fel,
Hatar flården.

Tycker likväl om att vara med
Uti världen;
Och att, efter gamla flickors sed,

Resonnera uti allsköns fred
Öfver allt hvad der jag ser och hör
Och hvad menskor säger eller gör,
Samt om flården.

Ofta går det också lustigt till
Här i världen.
Men'skan äflas jemt och styra vill,
Men förmågan saknar hon dertill;
År dock sällan nöjd med hvad hon har,
Men som hunden efter skuggan far,
Blott för flården.

Så det är och blifver dag från dag
Här i världen.
Ingen lyder lugnt den Högstes lag
Förr'n han lärt att sjelf han är för svag
Att sin egen bana staka ut;
Men hans ögon öppnas dock, till slut
Ser han flården.

— Det är den der, som har börjat att förolämpa mig.

Här en mor och många fins härtill
 Uti världen,
 Som sin dotter gerna gifta vill.
 Flickan sjelf har afven lust dertill,
 Men på allvar gör hon ej sin flit;
 Tycket vexlar både hit och dit.
 Ack! den flården.

Pappa går och mediterar blott
 Öfver flården,
 Harmas på de kurtisörers tropp,
 Som hans magra kassa äter opp
 Och i tanken dem på porten kör,
 Men gör dock beskedligt les honneur.
 Stackars värden!

Mamma bråkar, hon som mången ann',
 Full af flården,
 Att sin dotter skaffa snart en man,
 Men den lilla ingen fånga kan;

Detta ser ju rätt betänkligt ut.
 Tänk, om ogift hon får gå till slut
 Utur världen!

Pappa knapt kan stå på egna ben.
 Ack ty flården
 Gjort hans kassa som hans helsa klen,
 Och krediten är förlorad re'n,
 Men han bättre tider hoppas dock;
 Ty matfriarne är' borta ock.
 Så'n är världen.

Dottren sjelf nu afven börjar bli
 Mätt på flården,
 Önskar göra nu ett godt parti,
 Men, som nu hon hunnit gammal bli,
 Får väl hon, som jag och mången ann',
 Wandra ensam, utan någon man,
 Genom världen.

Spöets eröfring.

Anonce. En läderhandlare anoncerade sina varor med följande ord: »Sälle der af fosterländska oxar.» — Samme man skiokade ett stycke sälläder till industriutställningen i London med påskrift: »Detta sälläder är förfärdigat af en inhemsk ox.»

En högt uppsatt, men temligen inskränkt, Seigneur inställde sig på franska akademiens högtidsdag, för att tillträda en vacant plats, såsom ledamot. — Hans blifvande kamrater sågo något förlägna ut. — En af dem öppnade sessionen, med följande fabel: »Mina herrar! — En af de gamle grekerna ägde en förträfflig lyra; den ena strängen brast: i stället att ersätta den med en tarmsträng, ditsatte han en af silfver, och lyran förlorade sin harmoni.»

Nyligen köpte en arbetskarl uti en af våra småstäder 10 q pudersocker, hvilket sedermera befans vara betydligt uppblandadt med kalk; — förargad deröfver, lät mannen införa i stadens tidning, följande: »Om den kryddkrämaren, hos hvilken jag i går köpte 10 q socker, som var, till $\frac{1}{10}$ -del, blandadt med kalk, icke i morgon sänder mig det socker, hvarpå jag blifvit bebragen, utsätter jag hans namn i tidningen.» —

Följande dag tillsändes honom icke ett skålpund, utan nio, ifrån lika många handlande, som alla begått samma försyndelse samt fruktade att blifva namngifna. —

Lönen efter arbetet. En storskräflare hade gjort upp med sin betjent, att denne skulle få 25 öre för hvar och en af husbondens lögner, som han bekräftade. — En gång, då hans herre var mer än vanligt uppspelt, regalerade han sina gäster med en så vidunderlig dikt, att sjelfva betjenten blef alldeles förbluffad och sade till honom.

»Vet herrn, den der var för stor för 25 öre, den bör jag få minst en rdr för.»

Charad.

Mitt första helt säkert en hvar önskar komma,
Som ute i rusket och hellregnet står.
Mitt andra kan ingen med fickorna tomma
Till alla, som klaga att nöden är svår.
Mitt tredje jag knapt mer än ryktesvis känner,
Men vet dock att dermed man menar ett hem
För furstar och riddare, fruor och männer
Af adliga ätter och flera med dem.
Mitt hela har blifvit i »sagan» besjungen
Af frejdade skalden, hvars lif slocknat ut.
Hon var, säger sagan, beslägtad med kungen;
Men gifte sig dock med en bonde till slut.

A.

Bokstafsgåta.

ca h a e x n å n d a k o l u t d s i d r e a o a c k
k a u b s e n c e i o r l s s m i i m u o r m b e c l e
r c g e l a t a i r e r i d a s a r e n m t r.

Om man af dessa bokstäfver sammansätter 14 namn, neml. 1) namnet på en ö i Medelhafvet, 2) en af nordens gudar, 3) en smaklig fisksort, 4) ett främmande ord, som på svenska betyder konung, 5) en känd författarinna, 6) en till börden svensk vetenskapsman, 7) en svensk provius, 8) en upprorsmakare, som bodde i denna provins, 9) en af Donaus bifloder, 10) en spansk hjelte, 11) en fordom polsk stad, 12) en stad i södra sverige, 13) en af Roms konungar, 14) en fogel, som icke kan flyga,

så bildar begynnelsebokstäfverna namnet på en engelsk och slutbokstäfverna namnet på en fransk författare:

Uttydning. i nästa nummer.

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt, lössummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm ä vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Litografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N: 5.

N: 21

Tryckt ä Stockholms Artistiska Litografiska Konst-tryckeri.

Tra la la la...
Tra la la la...
Se hvad jeg fått af Amelie,
De passer Paul till Virginie
Tra la la la...
Tra la la la...

— Hvad i all dar! min kära herr Arthur, jag har inviterat eder på bal med soupé, och ni har icke tagit eder fiol med?

Anekdoter m. m.

Ett medgifvande. Milton, ehuru redan blind, gifte sig för andra gången med en utmärkt vacker qvinna, men med ett svårt lynne. — Lord Buckingham sade, med anledning af hennes yttre, till honom en dag, att hans maka var skön som en ros. — »Jag kan ej döma derom af färgerna», svarade Milton sorgset, »men, då jag känner törnena, tror jag det vara sannt.»

Dräpande svar. En målare berömde sig inför Apelles, att måla mycket fort. »Det synes nog», svarade Apelles. — En annan artist visade honom en Venus, klädd i en präktig skrud, samt bad, med förnöjd min, om hans omdöme. — »Jag ser», sade denne, »att då du icke kunnat göra din gudinna vacker, har du gjort henne dyrbar.»

Åsnehufvudet. I förra seklet var på en af broarne öfver Seinen, i Paris flera butiker för penningvexlare. — En dag närmade sig en landtman, som promenerade på bron och ej varseblef några köpmansvaror uti bodarne, en sådan och frågade innehafvaren, med temligen enfaldig min: »Hvad har ni här att sälja, min herre?» Vexlaren, hvilken trodde sig hafva en dumbom framför sig, svarade: »Jag säljer åsnehufvuden.» — »På min ära», svarade landtmannen, »har ni icke då frisk omsättning; ty jag ser ej till mer än ett enda i er butik.»

Hvarest man dansar. En engelsk dansmästare, med stort rykte, anlände till Paris och steg utaf vid den berömde Professor Marcells port. — Inkommen till professorn, sade han: »Jag kommer för att uppvakta er samt anhåller att få dansa inför er och profitera af edra råd;» hvarpå han gjorde en mängd svåra steg med oupphörliga entrechats. — Marcel såg på och utropade plötsligt: »Min herre, man hoppar i andra länder, men man dansar icke annorstädes än i Paris.» —

En dålig styrelse. Don Francisco de Valesco aflemnade en suplik till konung Philip den femte, men fick icke något svar. — Han inlemnade on annan till Cardinal Porto-Carrero, men cardinalen nekade honom audiens. — Han infann sig hos Presidenten af Castilien, men denne sade sig icke kunna göra något vid saken samt slutligen hos Hertigen af Harcourt som ej ville blanda sig i affären. — »Hvilken styrelse, mina herrar!» utropade Valesco: »En kung, som ej talar, en kardinal som ej hör, en president, som ingenting kan, och en fransk ambassadör som ingenting vill.»

Informatorn. En fru i landsorten skref till en yngre väninna i hufvudstaden och bad henne söka att förskaffa hennes söner en lärare, uppräknade dervid alla de egenskaper, denne borde besitta. — Väninnan svarade: »Jag har efterhört en informator med de egenskaper, hvår om du skref, men ännu icke funnit honom.» —

Salongspublik.

— Fru H. O...
— Tala inte om det! Jag har också fått mina fiekar
varma.

dock skall jag icke upphöra att söka och jag försäkrar dig, att, om jag lyckas finna en sådan, skall jag gifta mig med honom. —

Jag skäms att möta honom. En herre, som såg sin läkare närma sig, vände om och gick åt motsatt håll; på fråga om orsaken härtill, svarade han: »Jag blygs att visa mig för honom, ty det är så längesedan jag var sjuk.»

Ett bref från grafven. En köpman dog nyligen helt hastigt. — Han hade lagt på sin byrå ett bref till en af sina korrespondenter, hvilket han dikterat för en af sina bokhållare. — Denna ansåg för rättast att af-sända skrifvelsen, men satte nedanför, såsom postskriptum: »sedan detta skrefs, är jag död och skall vara begrafven, då ni läser detta.»

En helsosam luft. En rik prelat lyckönskade en fattig kyrkoherde på landet till den helsosamma luft, som man inandades i hans pastorat. — »Sannt nog, ers högvördighet — svarade denne — den vore ganska välgörande, om jag kunde lefva af den.»

Dålig quällsmat. En student, helt uppblåst öfver sin lärdom, återkom en afton från akademien till sitt tarfliga hem. — Vid aftonmåltidan serverade modren trenne ägg på bordet: »så liten anstalt, för att föra vår sons hemkomst!» sade fadren. — »Hvarför beklaga oss» — sade sonen — »der finns ju sex ägg; göra icke 1 och 2 och 3 sex?» — »Rätt bra, sade fadren: din mor tager ett, jag två och de öfrige får du.» —

»Man påstår, att jag är elak», sade demoiselle Mars under det hon, med Hoffman, gick fram och åter på teatern; »är det sannt, min vän?» — »Det är smädelse,» svarade kritikern; »Ni är god — från rampen till fondväggen.»

Läkarens undersökning. »Huru befinner ni er i dag,» frågade en läkare sin patient. — »Något bättre,» svarade denne. — »Har ni ätit något till middag?» — »Ja en portion oxstek.» — »Med aptit?» — »Nej, med potatis.»

— Vi också, i vår ungdom, ha' varit uti Arcadien, men vi skulle väl aldrig då ha velat exponera våra porträtter uti en sådan kostym.

Anekdoter m. m.

Konnetabeln Anne de Montmorency hade alltid sitt radband i handen under arméens marcher och låtande det löpa mellan fingrarna, befälde han än att sätta eld på en by, än att nedsabla en besättning eller att hänga någon soldat, som förbrutit sig. — Också sade hans soldater sins emellan: »Akta er för konnetabelns radband.»

Man sade detsamma om Amiral Colignys tandpetare, ty denna utdelade sina order, under det han rensade tänderna. —

En mycket omständlig herre förfrågade sig i somras hos professor M. om sin sjukliga son och fick det rådet att låta gossen taga ett friskt vattenbad. — »Bara friskt vatten?» frågade han förundrad, »skall jag inte lägga något deri?» — »Jo visst» — svarade professorn, — »pojken.»

Charad.

Mitt första är ett namn för män
Och bärs af höga liksom låga.
Mitt andra kan ej gerna den,
Som tryckes utaf sorg och plåga.
Mitt tredje hålles dyrt och kärt,
Långt mer än annat allt på jorden.
I minnets spegel, ack! hur skärt
Dess bild än ler, förklarad vorden.
Mitt hela dyrt plär hållas ock
I världens marknad, det med rätta;
Men i en annan mening dock.
Nu säger jag ej mer om detta.

A.

Bokstafsgåta.

n o o r r d a t t f k a a e l p d a u o e n w r
t h n f h b e i l e s å k m g ö l ö l e i l l a n d i l d a
j a b n.

Om man rätt sammansätter ofvanstående bokstafver bildas deraf 12 ord, hvilkas begynnelsebokstafver beteckna namnet på en af våra vetenskapsmän, och första hälften slutbokstafver namnet på en annan samt den andra hälften namnet på en fogel.

Orden äro:

1) en nordlig udde, 2) ett karlnamn, 3) en berömd italiensk målare, 4) en liten stad i Schwaben, 5) en flod i Preussen, 6) ett ställe, som enligt nordiska gudsagan fans före »tidens morgon», 7) ett snickarverktyg, 8) något, som finnes på alla fartyg, 9) ett fruntimmersnamn, äfven namnet på ett berg, 10) en ö i Österrike, 11) en välluktande blomma, 12) namnet på en svensk krigare, bekant sedan sista kriget med Ryssland.

Uttydning. i nästa nummer.

Uttydning på charaden i nr 20. Ingeborg.

Uttydning på bokstafsgåtan i samma nummer.

Författarne äro:

Charles Dickens. Alexander Dumas.

De 14 namnen äro:

1) Corsica, 2) Heimdäl, 3) Aborre, 4) Rex, 5) Isak, 6) Ericsson, 7) Småland, 8) Dache, 9) Isar, 10) C, 11) Krakau, 12) Engelholm, 13) Numa, 14) Struts.

STOCKHOLMS

PUNSCK

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 75 Rdr. Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt; lösummer 10 öre. — Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" **Norrmalmsgatan N° 5.**

N° 22.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

— Nå, kusin, hur finner du min lilla hustru?
— Som du vet, min kära vän, förstår jag mig ej
på målningar.

(Af Barocco.)

Citater ur »Frithiofs saga.»

— Aj, min rara mjölkvälling! Den blir det nu svart-soppa af i stället!

»Bölja, du blå!

Sväll ej så högt!»

Följderna af ett balrus.

Skämt

af

Trimoleon Trimm.

Förre handlanden Jerker Jepsson hade slagit sig i ro sedan han slutat med sin handel, och lefde nu förnöjd på räntan af ett litet nått kapital. Dessutom var han välsignad med en hustru, som i sin ordning, för tjugufem år sedan, ökat hans husliga lycka med en dotter och ytterligare, efter tolf års förlopp, öfverraskat honom med en son, som nu gick i skola, lärande sig allehanda odygd. För sin dotter, den tjugufemåriga Eufemia, visade Jerker Jepsson den faderligaste ömhet; besökte om sommaren åtskilliga bruns- och badorter, i förhoppning, att vattnet, som plägar den kraftiga verkan åstadkomma på bruns- och badgäster af det manliga könet, att der få friarelust, äfven skulle skänka hans linhårade dotter en man. Men då vintern inföll, och Eufemia ännu icke sett en friare vid sina fötter, tillställde herr Jepsson små trefliga baler, allt under fortfarande spekulationer på en måg, i hvilka löfliga försök han gjorde än ifrigare ansträngningar, sedan det visat sig att hans dotter led af en sot, för hvilken det lär finnas blott en bot.

Den dag, då vår berättelse börjar, hade f. d. handlanden Jerker Jepsson stor bal, och klockan half sju på aftonen började man tända ljusen i hans lilla tref-

liga våning, vid en af gatorna i Clara. Vid nämnde tid trädde Jerker Jepsson, med hufvudet begrafvet i en stor, styfstärkt hvit halsduk, ut i salen, för att taga ljuständningen i närmare åskådning, och sedan denna viktiga angelägenhet var ordentligt avslutad, kom äfven den tolfåriga trubbnäsade »Calle,» med sitt raka hår behörigen insmordt med olja och iklädd sina helgdagskläder, i hvilka han fann sig högst generad, osäker om han skulle sitta eller gå, eller om han skulle stå på två eller ett ben. Fru Jepsson gick, ifrigt sysselsatt med tillredelserna för aftonen, med ett hvitt förkläde, skyddande sin dyrbara storrosiga sidenklädning, och slutligen kom äfven vår Eufemia klädd till bal efter senaste bruket, det vill säga, barhalsad ända ned till midjan, och håret upptornat med valkar och chignon, till en sådan höjd, att man tydligen kunde se på de spända nacksenorna, att halsen hade all möda i världen att hålla sig upprätt.

Man började nu gå omkring att efterse om allt var i ordning; makande en stol här och ett bord der, ömsom i förbigående kastande en blick i spegeln. Ja, lille Calle stod till och med långa stunder, stirrande i spegeln, utan att riktigt kunna öfvertyga sig att det var hans egen person, som han såg i glaset. Slutligen tog herr Jerker Jepsson upp sitt stora guldcylinderur och såg efter tiden, jemförande den med salsklockan; derefter kom fru Jepsson och såg på salsklockan: så den hvithalsade Eufemia i samma ärende, slutligen kom också Calle och såg med undrande ögon på visaren;

Jag vill ej lyssna till harp-oljud.

hwarefter hela familjen på en gång kastade sina blickar på klockan, då hon slog sju. När det sista slaget förklingat, hördes en anspråkslös ringning på tamburklockan.

Fru Jepsson skyndade till thébordet. Eufemia till sin toilett, för att efterse om allt var som det skulle vara. Jepsson antog en så likgiltig min som möjligt, och Calle stack tafatt händerna i byxfickorna.

Den punktliga gästen var herr Cesar Lundqvist, som bär den allmänna titeln af »kunglig sekter.» Sedan han aftagit öfverrocken, torkat glasögonen och strukit sig några gånger öfver hjessan, der andra människor bruka hår, men på honom ej var annat än fortsättningen af pannan, vred han sakta på dörrlåset och var nog blygsam att ej öppna den mer, än att hans snipiga figur kunde kila sig in i salen.

Sedan han vid dörren gjort en djup bugning, tog han förbindligt fru Jepsson i handen, derpå herr Jepsson och slutligen mamsell Jepsson, och, sedan han ytterligare gjort en djup bugning för familjen, klappade han lille Calle Jepsson på hufvudet och frågade om det var roligt i skolan, men med en uppsyn, som om han hellre velat fråga, hvad som skulle blifva till supé.

Thé serverades. Sedan kongl. sektern doppat åtskilliga bröd i detta varma vatten, uppkökadt på grönt thé, kanel, lagerbersblad och andra underliga tillställningar, förde han sin stora näsa öfver ångan, komplimenterade fru Jepsson för den aromatiska lukten, och begrafde slutligen sitt gäddlika ansigte i mandarinkoppen. Sedan théet var urdrucket och han tackat värdinnan för den sköna drycken, närmade han sig dottern i huset och började ett samtal om väderleken.

Gästernas antal ökades efter hand. Damerna voro naturligtvis placerade i salongen, otåligt väntande att laansen skulle taga sin början — ty det är alltid något

stelt och tråkigt innan dansen begynner, i synnerhet för fruntimren, då de merändels få sitta ensamma, medan herrarne hålla sig i salen, eller de djerfvaste, med en viss blygsamhet, vid dörren till salongen, kastande spejande och nyfikna blickar på de täcka damerna, för att bland de tjusande dansöserna åt sig utse någon moitié till den stundande dansen.

Slutligen spelades upp, och, lik en brusande ström, störtade herrarne in till damerna. Nu blef ett ifrigt bockande och uppjudande, hwarefter man efterhand trädde ut i salen, der balen öppnades af kongl. sekter Lundqvist och mamsell Eufemia, balens drottning.

Dans följde på dans. Punsch serverades flitigt åt herrarne, somt konfekt, glacer m. m. åt damerna. Balen blef animerad — och, innan man visste ord af, var det tid att supera.

Medan det dukades i salen, företog man sig allehanda lekar, i hvilket nöje kongl. sektern visade sig synnerligt öfverlägsen, så att han allmänt misstänktes vara en elev af Hökenberg. Slutligen öppnades dörrarne, och det glädjande budet, »det är serveradt,» tillkännagafs för gästerna af en vaktmästare.

(Forts.)

Charad.

Den, som mitt första eger,
Mitt andra lätt kan få;
Men, fast det litet väger,
Det dyrbart är ändå.
Men, har du en mitt hela
Utaf en särskild sort,
Då, det lär icke fela,
Din frihet blifver kort.

Uttydning i M 23.

Underrättelse har ingått, att jaktlöjtnanten ämnar komma på besök. Hvilken gudomlig ingivelse jag hade, när jag tog lockarna med mig.

Lockarna kunde gerna ha varit hemma.

Bokstafsgåta.

ar t e l e n n t a e r a r d e r s e r t n e r c l a å u
t s l t i m a l w r o l i n a l ö m ö g g r e t t a f e s t o
o e r d l o a l n b a ö n g s e f g e n a k l o.

Ofvanstående bokstäfver, rätt sammansatta, bilda 17 ord, hvilkas begynnelse- och slutbokstäfver beteckna namnen på tvenne af trettioåriga krigets hjeltar.

Orden äro:

1) ett berg i Palästina, 2) något som finnes i kyrkan, 3) ett husdjur, 4) ett träd, 5) något att gissa på, 6) ett fiskätande djur, 7) något som finnes i både haf- och somliga källvatten, 8) en stad vid Adriatiska hafvet, 9) namn på någon, som aldrig kunde blifva en »äkta spanior», 10) en lustig väfnad, 11) en omtyckt dans, 12)

ett karlnamn, 13) en svensk konung, som blef dödad af sin gemål, 14) ett ställe, som ärsorgligt ryktbart i vår krigshistoria, 15) en bräcklig vara, 16) ett återljud, 17) en ö i Mälaren.

Uttydning i N: 23.

Uttydning på Charaden i N: 21. Perlemor.

Uttydning på bokstafsgåtan i samma nummer.

Nordenskiöld. Polhem. Gladan.

1) Nordkap, 2) Otto, 3) Rafaël, 4) Donauworth, 5) Elbe, 6) Nifhem, 7) Säg^oKöl, 9) Ida, 10) Öland, 11) Lilja. 12) Döbeln.

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 75 Rdr. Rmt, postförvaltareavgiften inberäknadt; lösnummer 10 öre. — Prenumerationsstället i Stockholm är vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" **Norrmalmsgatan N° 5.**

N° 23.

Tryckt & Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

— Se här, hvad man i »tidens början» gaf oss till beklädnad.

Conversation på nationalmuseum.

- Den här taflan representerar troligen blygsamheten.
- Kom, låt oss gå, min käre vän! Du säger alltid dumheter.
- Åh nej! Du ser ju att hon söker dölja sin figur.

Följderna af ett balrus.

Skämt

af

Trimoleon Trimm.

(Förta)

Under första halftimmen af supéen talades litet, men åts desto ifrigare, och en opartisk åskådare skulle ha kunnat bli frestad misstänka, det flertalet af gästerna försigtigtvis sparat sig kostnaderna för middag. — Rätternas mångfald och vinets godhet gjorde all heder åt värdfolket, och en äldre herre fann sig därför föranlåten med glaset i hand, på sina och de öfriges vägnar, tacka herr och fru Jepsson för välfägnaden.

Under den senare delen af supéen hade kongl. sektern dragit sig tillbaka till förmaket, och man kunde tydligt märka att något ovanligt försiggick med honom; ty än mätte han golfvet med väldiga steg; än sprang han till fönstret och riktade sina blickar på månan; än tog han sig på magen och sedan med båda händerna om pannan, i hvilken ställning han blef stå-

ende en stund. Slutligen klarnade hans ansigte, och med ett inspirerad utseende trädde han med gravitiska steg och högra pekfinger tryckt mot pannan ut i salen.

Slående med en knif mot bordet åskade han tystnad:

»Mitt herrskap,» talade han, »tillåt mig få föreslå en skål för qvällens stjärna... hm... balens drottning... hm... balens drottning... hm, hå! — mine herrar, för liljan ibland rosorna i den blomsterqvast... hm... som är grupperad vid nedra ändan... hm... vid andra ändan af det bord, kring hvilket vi stå. Ni förstår mina herrar, mitt herrskap?... hm, för henne, som utgör, som utgör... hå! sina föräldrars stolthet. — Jag är... ja, jag är... ja, det är jag!... hm, synnerligen lycklig att få begagna detta tillfälle, att till mamsell Eufemia Jepsson hembära min beundran, samt denna skål, i hvilken jag är öfvertygad herrskapet alla samtligen deltaga, samt med mig i botten dricka denna skål för mamsell Jepsson — och må Gud välsigna henne!» utropade han rörd, höjande sitt glas.

I torpet.

Hur är det möjligt att du, som ser så dum ut, förstår dig på sådant här?

Detta tal gjorde ett synnerligt intryck på familjen. Herr Jepsson var djupt rörd, fru Jepsson gret, och, då kongl. sektern höjde sitt glas, drog mamsell Jepsson sin mun ända upp till öronen.

Sedan skålen var tömd, kramade Jepsson kongl. sektern till sin mage och utropade öfvervåldigad af rörelse: »Förträfflige unge man! ert utomordentliga tal har gjort ett djupt intryck på mig, och äfven på min dotter,» tillade han betydelsefullt.

Snart var bordet afdukadt och dansen åter i gång; men för mycket punschande och vinet vid bordet gjorde kongl. sektern urståndsatt till vidare dans, hvarföre han fann för godt slå sig ned såsom stilla åskådare. Men de dansandes kringgående rörelse förvirrade honom än mer, så att slutligen ej blott gästerna, utan stolar, bord, ljuskrona, vaktmästare, herr och fru Jepsson dansade för honom, hvilket allt han fann mycket löjligt och föranledde honom högljudt utropa balen för synnerligen animerad. Så småningom förflyttade han sig in i herr Jepssons arbetsrum, som denna qväll ej

begagnades, och från den stunden var han försvunnen för de öfrige.

Dansen slutades, och så småningom aftroppade gästerna. Sedan den sista var behörigen utsläppt, skyndade man att berga ljusen, och herr Jepsson eftersåg, att det återstående af punschen och vinet blef tillvarataget.

Lilla Calle, som under danserna smuttat på alla i fönsternischerna stående punsch- och bischoffsglas, blef funnen i öfverlastadt tillstånd, liggande på herr och fru Jepssons gemensamma äkta säng. Sedan han blifvit afklädd och lagd på sin egen, gick hvar och en till hvila.

Som man kommit sent i säng, steg man ej heller särdeles tidigt upp. Likvisst blef herr Jerker Jepsson nödsakad stiga litet tidigare upp än de öfrige, och, sedan han fullgjort sina husliga åligganden, begaf han sig till sitt arbetsrum, der han till sin synnerliga öfverraskning fick se kongl. sekter Cesar Lundqvist i djup sömn, försjunken i en beqväm ländstol.

(Forts)

Scen i Kungsträdgården.

— Nå, min lille Georg! Jag hoppas vi fortfarande äro snälla och förståndiga?

— Ja, ja men, ... en ung man nu för tiden ... ni förstår!

Anekdoter m. m.

Skalden Dante och hans vän Cacco hade för vana att till hvarandra framställa filosofiska frågor, att lösa. — På den frågan: »Är konsten mäktigare än naturen?» svarade Dante, att den förra har mera inflytande och sökte bevisa denna åsigt med att han dresserat sin favorit katt, att med sina framtassar hålla en fackla, under det hans herre spisade. — Cecco, som var af motsatt mening, återkom följande dag, vid den tid, då katten skötte sitt åliggande, samt framtog en ask ur fickan och befriade derur 2:ne rättor dem katten hastade att förfölja, i det han släppte facklan. — Dante erkände sig besegrad. —

Filosofiskt lugn. En i Stochholm mycket bekant procentare blef för någon tid sedan sparkad utför en trappa. — Han lugnade sig likväl snart öfver sitt missöde och sade helt lakoniskt till den, som gjort honom den lilla tjensten: »Sak samma! jag ämnade i alla fall gå ned!»

Uttydning på Charaden i N:o 22. Guldring.

Uttydning på bokstafsgåtan i samma nummer.

Hjeltarnes namn äro:

Carl Gustaf Wrangel, Lennart Torstenson.

Ordens namn äro:

- 1) Carmel, 2) Altare, 3) Ren, 4) Lönn, 5) Gåta,
- 6) Utter, 7) Salt, 8) Triest, 9) Amadeo, 10) Flor, 11) Vals, 12) Robert, 13) Agne, 14) Nördlingen, 15) Glas,
- 16) Eko, 17) Lofön.

Charad.

Står mitt första för din dörr
Och mitt andra fattas,
Då kan hända, mer än förr,
Skall mitt hela skattas.

Uttydning i M 24.

STOCKHOLMS

PUNNSCK

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Bmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Bmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Bmt, postförvaltarearvodet inberäknadt, lösnummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N° 5.

N° 24.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

Nej, men se då, bästa Aurore! Lilla Hildur slår ned sina ögon, som skulle hon redan vara en fulländad dam.

— Ah! Herr Georg, jag tror ni rakar eder. Är det inte besvärligt?

Följderna af ett balrus.

Skämt

af

Trimoleon Trimm.

(Forts.)

På herr Jepssons rop, störtade Eufemia, hvars dörr befanns leda till detta rum, uti djupaste négligé, och med fadrens förvåning blandade hon äfven en portion vrede öfver kongl. sekterns brist på takt och urskiljning att sätta sig och sofva utanför hennes dörr. Efter flera fåfänga ansträngningar, lyckades man slutligen få något lif i kongl. sektern. Sedan han öppnat sitt högra öga och fäst det på herr Jepsson, slöt han det åter, hvarefter han slog upp sitt venstra med blicken på mamsell Eufemia, och derefter, troende sig drömma, föll han åter in i sin sömn.

Nu kom fru Jepsson. Som hon först bemärkte kongl. sekter Cesar Lundqvist och sedermera fick se sin dotter, som ännu ej fått tid kasta en shawl öfver sina axlar, gjorde hon en oriktig slutsats om förhållandet, och fann för godt, tillföljd af sin rysliga misstanka, att falla i vanmakt.

Nu blef det herr Jepssons och hans dotters skyldighet att egna sina omsorger åt modren. Sedan man omsider lyckats bringa henne till lifs, samt hon blifvit upplyst om hvad som egentligen händt, och mamsell Eufemia fått en shawl öfver sina hvita axlar, så började alla tre med sina förenade krafter och med så anständiga medel som möjligt, att söka få lif i herr Cesar, hvilka bemödanden slutligen kröntes med framgång.

Derefter kommo förklaringar, ursäkter, kontraursäkter och slutligen allmänt öfverseende, och saken slöts med att herr Cesar blef kvarbjuden ända till qvällen.

Till följande söndag blef, till allmän förundran, ny bjudning på supé hos herr och fru Jépsson; då mamsell Eufemia Eulalia Esmeralda Jépssons och kongl. sekter Tiodolf Bogislaus Cesar Lundqvists förlofning tillkännagafs.

Efter vederbörande lysningar blefvo de ordentligt gifta. I ställe för de årliga bruns- och badresorna, fick herr Jerker den utomordentliga tillfredsställelsen och glädjen, att årligen få tillstålla trefliga barnsöl, och, då han dog många år efter sin dotters giftermål, nedsteg han i grafven med den lugnande vissheten, att det Lundqvistska namnet aldrig skulle utdö, såvida ej en ny digerdöd härjade fäderneslandet.

Liten krönika.

»Se så der, ja!... Nu kommer den der också fram med en krönika!» Hör jag någon af eder, ärade läsare utbrista, när ni får se ofvanstående rubrik... »Det är,» yttrar ni vidare, »med krönikor, som med gratis-musiken, man kan få för mycket af det slaget. — När man vill slippa musik, uppsöker man ett stilla och ensligt kaffé, t. ex. hos tysta Mari; och för att slippa krönikor, revyer (tidnings- förstås) och det der evinnerliga veckoprädet, så tar man Punsch i handen och är nöjd, att få sitta i fred för världens buller och politik. — Men nu är äfven denna utväg stängd, sedan Punsch också kommer fram med det der kallpratet om händelser, som alla tidningsläsare känna till förut!»

Ja, hvad vill ni man skall göra, ärade läsare?... Förläggaren vill nu prompt ha en krönika, ty annars, menar han, tror publiken att Punsch icke lefver med sin tid; och därför, måste vi fram med en krönika, den må nu bli hur som helst, men en krönika måste vi ha!

»Låt gå då!... Men söta, rara Punsch, kom icke fram med för mycket politik!... Skrik icke så befängdt blodtörstigt som Kasper. Vi bli då så rädda! Vi se, i vår uppjagade inbillning, stornäsade, puckelryggiga Sansculotter i hvarje gathörn, samt vakna hvarje morgon, beredde att släpas till schavotten, att der halsuggas af ett träsvärd, för våra Kungl. svenska sympatiens skull... Gode Stockholms Punsch, lemna ni politiken åt andra skämttidningar, de förstår den der saken mycket bättre än ni; de äro politiska ljus, som lysa mycket bättre än någon af Herr Odhners fotogénlampor! — Det finnes ju så mycket annat att tala om. Ni kan ju t. ex. tala om Skarpskyttespektaklet, och i likhet med Kasper och Nisse, recensera pjesen, som uppfördes, ehuru vi anhålla att ni behagade behandla den litet rättvisare än dessa hafva gjort. Ni kan ju tala om publiken, som hade fått i sitt huvud att H. M. hade hyrt tvenne loger till soirén, men till sin utomordentliga förvåning såg, att det var H. M. förste kammartjenare, som hyrt logerna, för att visa sina innerliga sympatier för Stockholmskåren. — Vidare har ni att

påpeka våra smutsiga gator, enkannerligen Ålandsgatan, der man kan få göra sig ett begrepp om hur den smutsigaste gata i en turkisk stad ser ut; ty sopor, samt allahanda afskräden ifrån köken vid denna mycket besökta gata, ligga i stora högar här och der, och hindra det från Regeringsgatan kommande vattnet i sitt aflopp — med mera annat, som kan ordas om, utan att just pladdra om hvad som de »stora» redan sagt oss.»

Ni har mycket rätt, ärade läsare. Men nu har ni ju sjelf ordat om ett och annat, som jag hade velat skriva om, och som jag icke, utan att anses för en plagiator, kan upprepa detsamma, så torde ni vara artig och för denna gång hålla till godo med ert eget prat.

Anekdoter.

»N.» en af Stockholms rikare fabrikanter, npphöll sig några dagar i Berlin på genomresa till Wienerexp. En afton blef han inbjuden till en större tillställning hos en landsman, från hvilken fest han återvände tidigt följande morgon. Som vädret var särdeles vackert, beslöt han att uppriska sig med en spatsertur under allén i en närbelägen promenadplats. Till en början fick N., vara ensam, men efter en stunds förlopp, mötte honom trenne herrar, af hvilka den, som gick i midten, bar gråa mustascher, samt på bröstet af sin tillknäpta rock, en ordenskraschan. När främlingen fick sigte på »N.» som bar den svenska vasaorden på sin frack, vände han sig till N.

»Hvem är du?» frågade han på tyska i en rättfräm ton.

»Åh,» svarade »N.» äfven på tyska: »hvad brorskapen angår, så tror jag den ännu är ogjord; men om Ni är mycket nyfiken, så kan jag väl göra er den tjensten att berätta er, att jag är grosshandlar »N.» från Stockholm. — Och ni, min herre?»

»Jag är Kejsar Wilhelm.»

»Hå!» utbrast N. på svenska. »Det var mig en fan till gubbe, att vara lik Holmqvist!»

Hos den klassiske akademieprofessor NN, tjenade tvenne tjenstflickor ifrån Stockholm. En gång, då man i den lärda staden förevisade en Elefant, anhöllo dessa om tillstånd att få bese underdjuret; hvilken begäran beviljades dem, med vilkor att snart återkomma. NN. satt uppe och väntade till kl. blef både tio och elfva på afton; men tjenstflickorna hördes ej af. Då blef professorn orolig, tog sin lykta och kapp, samt begaf sig till H., profess. i Naturvetenskapen. Denne, bestört öfver det sena besöket, skyndade ur sin säng och ut i salen, der NN stod insvept i sin stora kapp, och lyktan sträckt emot H.

»Min hedersbror,» utropade NN innan H. hann yttra någonting; »du som är hemma i Naturvetenskapen, säg mig, för all del, huru lång tid ett par stockholmspigor behöfva för att se på en Elefant?»

— Den stackars karlen faller baklänges och skadar näsan.

— En gång är ingen gång.

Anekdoter m. m.

Ett afslaget frieri. En ung läkare satt vid en sjuk trettioårig frökens säng, åhörande tålmodigt hennes tal om sin sjuklighet och svarade derpå: »En opasselighet är mindre en sjukdom än ett obehagligt tillstånd. Om ni gifter er, torde hela er sjuklighet försvinna.» — Sedan den sjuka besinnat sig något, svarade hon: »Ja visst, min gode herr doktor, ni har rätt! Vet ni hvad? Gift er med mig.» — »Min fröken,» svarade doktorn: »vi läkare ordinera väl läkememedlen, men vi själva taga icke in dem.»

Bethlehems storlek. I Kongelf fans för några år sedan en prest, som utmärkte sig för ett högst lifligt och originelt föredrag. Vi låna ur en af hans predikningar, om Frälsarens födelse, följande utdrag: »I undren väl, mina älskade åhörare, huru stort Bethlehem var? I tron kanske, att det var så stort som Stockholm? Ingalunda! — Kanske var det så stort som Göteborg? Ingalunda! Men då tron i kanske, att det var så stort som denna här strunthålan Kongelf? Nej, nu ha'n i gissat alldeles rasandel Huru stort var då Bethlehem? frågen I. Jo, se det skall jag säga er, att — det alls icke angår eder!» blef det slutliga svaret. —

Uttydning på charaden i n:o 23. Nödröd.

Bokstafsgåta.

s c a p o u a r e d e u s i c h e n k o r u r s t i t e r a m j
t t p r o o o f u g e l i s r n ä ä i v r j e l v i b c ü d r a
s m a n o l p n i a g a.

Om man rätt sammansätter ofvanstående bokstäfver, bildas deraf 14 ord. Dessa ords begynnelsebokstäfver utgöra namnet på en svensk sångare och slutbokstäfverna namnet på en svensk sångerska.

Orden äro:

- 1) En stad i Ryssland.
- 2) En fotbeklädnad.
- 3) En af Joniska öarne.
- 4) En af årets månader.
- 5) Något, som förekommer i musiken.
- 6) En stad i Schleswig.
- 7) Något, som det för närvarande är ondt om.
- 8) Ett vattendrag i Finland.
- 9) + t ett föremål.
- 10) En stad i Belgien.
- 11) Ett fruntimmersnamn.
- 12) Ett karlnamn.
- 13) En adelsten.
- 14) En sjö i södra Afrika

Charad.

Svåra tider, bittra strider
Följer i mitt förstas spår.
Den mitt andra gjort, att klandra
Är så lätt, då sjelf man står.
I mitt hela lär ej fela
Man med träben dansa får.

Uttydning i nästa nummer

STOCKHOLMS PUNSCH

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4. 10 Rdr. Rmt, för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt, för $\frac{3}{4}$ år: 1. 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt, lösnnummer 40 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen.

N° 25.

— Är ni alldeles rosenrasande, unge man!... Icke nog med att ni vill ha min dotter, utan äfven de femtio tusen, som utgöra hennes hemgift... det gör mig två tusen femhundra i räntor, efter fem procent!... Besinna, så mycke kostar hon mig icke, om jag behåller henne!

Krönika.

Vid närmare eftersinnande har Punsch känt sig helt underlig till mods öfver sitt löfte, att ha en "ledande" för hvarje nummer. Ty häromdagen kom han att ögna igenom Redaktionen anmälan i det första numret, och hvilken anmälan närmare angifver tidningens tendens, som visserligen är mycket aktningvärd, men som i betydlig mån torde försvåra författandet af en krönika. Man lofvar nämligen, att icke genom någon slags konkurens täfla med våra öfriga skämttidningar. Alltså var det icke värdt att göra ett stilla försök att mäta sig i qvickheter med dessa; ja, vi få icke ens med dem börja ett anständigt gräl, som annars är så uppfriskande, ger så godt ämne till spaltfyllnad och är isynnerhet särdeles uppbyggligt för läsaren. Vi få icke på några vilkor låtsa om dessa våra ärade samtida, således: mjuka tjenare, herrar Kasper och Nisse! — Visserligen kände Punsch sig något lugnare, när han i anmälan fick fatt i redaktionens förståndiga yttrande att icke lofva läsaren någon underhållande text — ett i förbigående sagt ytterst beaktansvärdt yttrande af en tidningsredaktion! — Men Punschs glädje blef icke långvarig, ty litet längre ned fick den se, att redaktionen hyste den förhoppning, att tidningen skulle vara välkommen i hvarje familj, samt lofvar att icke ingå i någon slags personlighet och frivolitet! Vara underhållande för familjen, och ingen personlighet och frivolitet!... Hm!... Jo det här var ett treffligt åliggande! Skrifva en krönika, som hvarken får vara dum eller qvick, — ty då skulle Punsch ju genast konkurrera med de öfriga skämttidningarne, — hvarken underhållande eller icke underhållande, och framför allt, icke några personligheter eller något lättsinne! — Punsch tyckte sig vara i samma dilemma, som den välborna völsungjungfrun Aslög, när Hans okristliga Majestät Konung Ragnar Lodbrok anhöll om ett samtal med henne på högst besynnerliga vilkor, dem dock hennes förstånd visste att lösa på ett snillrikt sätt. Punsch önskade att han blott egde en ringa del af hennes förstånd för att lyckas i *sin* uppgift; ty han började frukta att han tagit sig vatten öfver hufvudet, hvilket ju skulle skada den snart verldsberömda Stockholms-Punschen. Men Punsch tog emellertid sin slef i handen och vandrade ut för att försöka om icke en tur i fria luften möjligen skulle inge honom en ljus idé å la Aslög.

Punsch hann icke längre än till Gustaf Adolfs torg, förr än en stor folkmängd, som var uppställd längs ena sidan af Norrbro ådrog sig hans uppmärksamhet.

Om det just icke är alldeles nödvändigt, att en tidning talar om allt hvad som händt, händer och skall hända, så bör den något sänar ha reda på

hvad som händer "å dess tryckningsort", och med förlätlig nyfikenhet ilade således Punsch fram för att taga reda på orsaken till denna folksamling. Att föremålet för den odelade uppmärksamheten låg i strömmen, syntes klart, ty alla hade sina blickar fastade nedåt, och lik de öfrige sträckte Punsch sig också öfver balustraden och såg en präm, som låg midt i strömmen, förtöjd med starka landtfasten. Visserligen har Punsch en mycket vidsträckt insigt om människornas nyfikenhet, men att den kunde väckas af en vanlig mudderpräm, gjorde honom stum af häpnad, och han ämnade just gå sin väg, smått förargad öfver sin felslagna förhoppning att ur strömmen fiska upp ett ämne för sin krönika — ty en präm, och dertill en mudderpräm, måste hvar man medgifva icke vara någonting för salongen att tala om — då hans uppmärksamhet plötsligt väcktes af en liflig rörelse i vattenbrynet, och upp ur djupet steg "strömkarlen", här representerad af en dykare. — Godt, der ha vi ju någonting att skrifva om, tänkte Punsch, upptagande sin annotationsbok. Men låtom oss först vara försigtiga, tänkte Punsch, och besinna, om det kan stöta på någon slags personlighet, att tala om en dykare. Först och främst anhåller Punsch att, om ibland hans läsare skulle finnas någon politisk dykare med röd mössa, denne icke på minsta vis måtte taga åt sig, ty här är icke fråga om en *sådan* dykare, utan om en som dyker ned under vattnet; för det andra vill Punsch tänka efter, om en dykare — en vattendykare nämligen — är en person eller icke... Men som en varelse, som kan lefva flera timmar under vattnet, icke är en vanlig människa, utan en af "hafvets arbetare" ett mellanting emellan aborre, groda och människa, och således icke någon person; så anser sig Punsch kunna skrifva om "vattumannen" utan att bryta allt för mycket emot anmälan i N:o 1.

Medan vi gå här uppe i ljuset, armbågande oss fram på de folkuppfyllda gatorna eller sitta lutade öfver skrifbordet i ett väl ombonadt rum eller, om vi tillhöra dagsverkarens klass, likvisst förrättande våra sysslor, insupande den rena luften; gå dessa hafvets arbetare ned i hafsgudens rike, förrättande der sina göromål till människornas nytta. Ligger der ett grund i vägen, eller skjuter der upp en klippa, hindrande utrymmet i en hamn, genast är dykaren framme, och med sitt tysta, ihärdiga arbete undergräfvat han dessa förargliga hinder för människans rastlösa verksamhet. Men de ha äfven en annan uppgift, dessa "vattumän", den nämligen, att på hafsbotten uppsöka det förolyckade fartyget, och intränga i detsamma för att söka berga hvad bergas kan. Det är under dessa hemska besök, dykarens nerver sättas på starka prof, när han under skeppsdaeket finner dödens rof... den midt under sin sköna sömn af döden öfverraskade modren med det späda barnet vid sitt bröst,